

другъ пжтъ му е давала и повече. Въ нищо не му отказваше досега и отведнажъ не дава нѣкакви си тридесетъ лева! Но какъ ще се яви Илия на игрището? Нали за трети пжтъ обещава, че непременно ще донесе паритѣ! Филипъ ще намѣри случай да се подиграе. Срещата е въ три часа. Момчетата ще чакатъ. . .

Тѣй бѣше се улисалъ въ мисълта за другаритѣ, че забрави за обидата, която бѣ нанесълъ на майка си. Къмъ обѣдъ тя надникна въ стаята. Очитѣ ѝ бѣха зачервени.

— Баща ти те чака въ трапезарията.

Илия потръпна. Да бѣше казала поне една блага дума, той щѣше да поиска прошка, но сега. . . нѣкаква лоша мисълъ се загнизди въ главата му. Погледна дръзко майка си и тръгна следъ нея.

Върна се следъ малко въ детската стая бледенъ и разтреперанъ. На устнитѣ му играеше предизвикателна усмивка. Оставиха го безъ обѣдъ, но нали въ джеба му има петдесетъ лева! Сега ония въ игрището ще познаятъ, кой е Илия!

Мина се часъ, може би и повече. Илия току се заслушваше, кога ще излѣзе баща му. Дано само не закъснѣе до три часа!

Ненадейно, вратата бързо се отвори. Момчето подскочи уплашено. На прага застана баща му.

— Илия, въ джоба ти има петдесетъ лева!

— Азъ. . . не зная!

— И ще се опитвашъ да лъжешъ!

— Не съмъ!

Прозвуча плесница. Илия изписка, после бръкна въ джоба си и извади паритѣ. Бащата го погледна съ укоръ и глухо промълви:

— Не искамъ да имамъ синъ, който ще ме срами предъ хората!

Вратата съ трѣсъкъ се затвори. Бравата отвѣнъ скръцна.